

е волята Божия! — Както и прѣди едни развождаха конѣтъ, други пушаха чибучки и си почиваха.

Въ сящото това врѣме Джаберъ--ага водеше за Русчукъ по шосето свойтъ побѣдоносенъ полуеткадронъ, и до неговий ковъ, като коняръ, вървеше плѣннийтъ Българинъ. Тѣ вървѣха тихо, безъ да се страхуватъ нѣщо. И въднажъ нѣколко ѣздача завикаха: — вижъ хвърчи като вѣтръ, като молния!

Джаферъ-ага даже не се обърна и грѣмно искомандова: маршъ, марш! Той самъ даде примѣръ, и цѣлий полуеткадронъ припусна подиръ него за Русчукъ.

Плѣнникътъ Българинъ остава срѣдъ пѣтя едининъ на воля, когато при него довтаса киседжията. Тѣ тутакси познаха единъ другиго.

— Здравей, Филиппъ вѣйводо!

— Слава Богу, Кючукъ Стефанъ!

Тѣ скоро разказваха единъ другъ му бързийтъ вървежъ на събитията. Двамата си помислиха: който трѣбва да бѣде обѣсенъ, този нѣма да се одави, а който ще се дави, него нѣма дѣ обѣсатъ. Нѣма тука защо да сѣдимъ и да чакаме. Ти на кждѣ, вѣйводо?

— Отвѣдъ Дунава, да служи на Дакский царь; долѣгнаха ми комитетитѣ и Българитѣ. Ами ти Стефане?

— Въ Балкана. Азъ не сжмъ слуга на чужей господари, ще служи само на себе си и на свободата българска. Щастливъ пѣтъ! Двамата се разотидоха. всѣки на кжбѣто искаше.

Двата полуеткадрона се срѣшнаха до самий Русчукъ и се разговариха за свойтъ приключения. Великий паша се научи отъ единъ каракачанинъ кой бѣше българскийтъ плѣнникъ, по късно.

Чудви работи сж се вършели, вършатъ се и ще се вършатъ въ Божий свѣтъ! Убитийтъ, удавениятъ вскрѣсна и живѣе съ живитѣ.